

„Ja, netop,“ nikkede den unge Dame. „Min Fader, John Harvey, opdreg mig til at tage Del i Forretningsskolen og gjorde mig til Partner i Firmaet, da jeg var en og tyve Aar gammel. Min Fader er død. Mr. Hustler er død, og Mr. Twitchell lader ikke meget interessere sig; han tager sig kun af Forretningerne, naar jeg er borte. Det meste holder jeg paa mig; men der er næppe ret mange, der ved, at Harvey, Hustler & Twitchell er en Kvinde, og det oven i Skybet en ung Kvinde.“

„Det forbaer mig,“ sagde Konjulen, „skønt i vore Dage er vore amerikanske Kvinder dygtige paa mange Omraader. Men i hvilken Henseende kan jeg være Dem til Nytte, Miss Harvey?“

„Ja det er i en vanskelig Sag. For at sige Sandheden, drejer det sig om Giftermaal. Der er en Herre, der ønsker at gifte sig med mig og — og jeg har tænkt paa at tage imod hans Tilbud. Jeg har naturligvis Tid efter anden haft mange Friere; men jeg har altid frygtet for, at det var mine Penge, de saa efter, og Løbe Egtemænd er ikke af den Slags Forretninger. Harvey, Hustler & Twitchell vil have med at gøre. Nu, den omtalte Herre tilstaa aabent, at han kun har to Hundrede Dollars om Aaret; men jeg kan nu alligevel ikke tro, at det er paa Grund af mine Penge, at han ønsker at gifte sig med mig.“

„Maa jeg tillade mig at spørge, hvem er den Herre?“ lagde Konjulen.

„Det er en ung Italiener — en Marki — og han bor her i denne By, saa jeg tænkte, at De maatte kunne kende noget til ham.“

„Det maa De ikke gøre,“ udbrød Konjulen hastigt, „De maa ikke tænke paa at gifte Dem med en af disse Italiener. De tager kun en amerikansk Husfru for hendes Penge Skuld.“

„Jeg er overbevist om, at han tager mig for min egen Skyld,“ forsvarede den unge Dame. „Jeg tror ikke, at han bryder sig en Døjt om mine Penge.“

„Der ikke saa godtroende,“ advarede Konjulen. „Kan De ikke indse, at netop naar han er fattig, er det ham om at gøre, at saa fat i Deres Penge. Det er jo aldeles indlysende.“

„Hvad De der siger, lyder jo meget sandt; men jeg vil nu saa nødig tro det. Han er en fuldbendt Gentleman i hele sin Færd. Nu kommer jeg imidlertid til den egentlige Grund til mit Vejsøg her. Jeg har fatter den Plan, at jeg vil underrette ham om, at Harvey, Hustler & Twitchell har spillet Bankerot, og at jeg maa laane Penge af dem til Hjemsreisen. Jeg vil opfordre ham til at gaa til Dem for at faa Vædsed om de nærmere Omstændigheder ved Faktitten. De vil nok være saa god at sige ham, at jeg nu ikke ejer en Cent. Saa faar vi se, hvad Virkning det vil gøre.“

„Det er ikke nogen daarlige Jøde,“ lo Konjulen. „Det falder jo egentlig ikke ind under en Konjuls Pligter; men jeg skal nok gøre, hvad De ønsker. Naar antager De, jeg kan vente den unge Mand?“

„Jeg træffer ham ganske sikkert i Aften,“ sagde Miss Harvey, „han vil sandsynligvis gaa til Dem i Morgen. Og nu takker jeg Dem hjerteligt. Er der noget at betale, er De nok saa god at lade mig det vide. Miss Harvey rakte Konjulen Haanden og forvandt ud af Kontoret, medens den gamle Herre saa efter hende med virkelig Beundring og Sympati.“

Den følgende Dags Eftermiddag indfandt sig en ung og smuk Italiener, der oabenbart var i stærk Sindssvælgelse sig i Konjulatet. Hans Kort bar Navnet Marki Santini, og efter mange forvirrede Undersøgelser for sin Passirangsbekendtgørelse paa nogenlunde godt Engelsk, kom han frem med, at en ung, amerikansk Dame havde anmodet ham om at spørge Konjulen, om det var sandt, at Firmaet Harvey, Hustler & Twitchell var gaaet fallit.

„Harvey, Hustler & Twitchell har gjort fuldstændig Bankerot,“ erklærede Konjulen paa sin mest eftertryffelige Maade. „Vedste omtrent to Millioner Dollars, Aktiver omtrent halvtredsindstyve Cents.“ Jeg antager, at jeg maa laane Miss Harvey Penge, for at hun kan rejse tilbage til sine paarende!“

Den unge Mand's Ansigt fik et meget alvorligt Udtryk. „Ja, ja,“ sagde han bedrøvet, „det er altsaa sandt. Vil De nu ikke være saa god, Sir, at sige mig, om der kan være Udflugt for mig til at tjene Penge, naar jeg rejser til Amerika?“

„Kan De maatte klippe Haar og barbere?“ spurgte den forbaerede Konjul i lidt spottende Tone. „Der er altid Mangel paa Barberere i Chicago. Derfor De kunde være op ved Bordet, var der maatte ogsaa Mulighed for Dem til at faa en Plads. Eller kan De grave Grøfter og lignende ved Jernbanerne? Det er omtrent de Maader, hvorpaa en fremmed som De kan tjene Penge i Amerika.“

„Jeg kan ikke barbere“, tilstod Markien; „men jeg tror nok, jeg vilde kunne grave. Tror De ikke, at hvis jeg gravede meget strengt, at jeg da kunde tjene Penge? Jeg kunde nøjes med meget lidt Jælv, og jeg har omtrent Tusind Franks om Aaret, som jeg kunde lade min Husfru faa til Paaklædningspenge.“

„Mener De virkelig, at De vil arbejde ved Jernbanen for at tjene Opholdet til Dem selv og en Husfru?“ udbrød Konjulen.

„Sir, jeg vil gøre, hvad det skal være for at have den Lykke at ægte Miss Harvey“, svarede Italieneren. „Jeg ved godt, at vi ikke kan leve her af tusind Franks, men i Amerika kan jeg tjene Penge nok til at tjene Klæder til mig selv, og min Husfru kan da beholde de tusind Franks til sit Underhold. Kan det ikke nok lade sig gøre?“

„De tænker vist ikke rigtig over, hvad De siger“, lo Konjulen; „det passer sikkert kun daarlige for Dem at ægte en Pige, der ikke ejer en Cent, og gribe til Kaffe og Spade for at tjene til Deres Underhold.“

„Jeg skal vise Dem, at jeg kan gøre det“, forsvarede Markien. „Hvis Miss Harvey vil blive min Husfru, vil jeg tilskrive hende mine tusind Franks om Aaret, og jeg vil selv rejse til Amerika paa tredie Plads, og jeg vil arbejde af alle Kræfter. Jeg vil straks gaa ud at købe en Haff og en Spade og se at faa lidt Undervisning i at grave. Sir Konjul, jeg takker Dem for Deres Venlighed. Hvis jeg virkelig opnaar den Lykke, at Miss Harvey vil tage mod mit Tilbud, skal jeg straks komme og underrette Dem derom.“

Nogle Timer senere indfandt Miss Harvey sig hos Konjulen. Hun lod til at være i stærk Sindssvælgelse, og en ubestemt Frygt for, at den fingerede, finansielle Katastrofe skulde være bleven til Virkelighed, greb Konjulen.

„Der er da vel ikke for Alvor noget i Vejen?“ udbrød han.

„Der er, og der er ikke“, var Miss Harveys Svær. „Jeg sagde til Markien, at mit Firma var gaaet fallit, og han siger, at de har bekræftet mine Ord.“

„Det gjorde jeg“, nikkede Konjulen, „og jeg maa sige, han tog Efterretning som en Mand og var straks paa det rene med, at han vilde drage til Amerika og arbejde for at skaffe sin Husfru og sig selv Livets Ophold.“

„Han sagde det samme til mig“, meddelte den unge Pige, „og jeg kunde ikke lade være at beundre og glæde mig over den Maade, hvorpaa han tog Sagen. Jeg ved ikke, hvordan det gik til; men det var mig ikke muligt at tilstaa for ham, at der ikke var et sandt Ord i det hele. Han medbragte en latterlig stor Spade og erklærede, at nu, da han havde i Sinde at arbejde for sit Brød, skammede han sig ikke ved at være den selv paa Gaden. Han kommer herhen om nogle saa Høbliske og jeg vil nu bede Dem om at sige ham, at han alligevel ikke faar en fattig Husfru.“

„Den Sag skal jeg let bringe i Orden“, svarede Konjulen. „Det er altsaa Deres faste Beslutning at ægte ham?“

„Ja“, erklærede Miss Harvey bestemt. „Han er den første Mand, jeg har mødt paa min Vej, om hvem jeg bestemt ved, at det ikke er for mine Penges Skyld, at han vil gifte sig med mig. Jeg nærer ligefrem Frygt for at sige ham, at vi har lavet hele denne Historie. Jeg vidste jo ikke, hvilken adelt tænksomme, uinteresseret Karakter han var, før jeg meddelte ham, at Fir-

maet var falleret, og, at jeg ikke ejede en Dollar. Jeg tænkte ikke paa, at der var noget ond i det, men nu skammer jeg mig over det.“

„Na, der er jo ingen Skade ist“, beroligede Konjulen hende. „Kan vi blive saa glad for at blive fri for at grave at, det ikke vil falde ham ind at bebrejde Dem noget. Naar han nu kommer, skal jeg nok fortælle ham Sandheden saa varjomt som muligt, og De skal se, den Sag gaar let i Orden.“

Miss Harvey svarede ikke, hun sad og bankede let med sin Parajol paa Spidsen af sin ene Sko og fastede nu og da et uroligt Blik hen til Døren. Hun fik ikke længe at vente; efter nogle Minutters Forsløb bankede det, og den unge Italiener traadte ind. Han havde sin Spade i Haanden og anbragte den omhyggeligt i et Skjæve af Værelset.

„Jeg fører den med mig som en Soldat til Vaaben“, forklarede han. „Det er ved dens Hjælp, jeg skal gøre min Lykke i Amerika.“

„Ja, se nu, min gode Fr. Marki“, begyndte Konjulen, efter at Markien havde hilst paa Miss Harvey, „jeg har nogle meget behagelige Efterretninger til Dem.“

„Jeg kan ikke saa nogen større Lykke end den, jeg allerede har saa henrykt hen paa sin troslove.“

„Ja, da er min Næghed dog ikke til at faste Brag paa“, lo Konjulen muntert. „Miss Harvey har jo fortalt Dem, at Firmaet Harvey, Hustler & Twitchell er gaaet fallit?“

„Det har hun“, svarede den unge Mand; „men det har intet at sige for min Skyld — absolut intet.“

„Og jeg lagde Dem det samme“, vedblev Konjulen, „ikke sandt?“

„Jo vist, det gjorde De.“ Markien saa meget forundret paa ham.

„Ja, men der var ikke et sandt Ord i det — Historien var opdigtet“, oplyste Konjulen. „Det var kun en lille Spøg, vi drev med Dem. Miss Harvey ønskede at blive klar over, om det var hende selv eller hendes Penge, De saa efter. Firmaet er ikke ruineret, og Miss Harvey er lige saa rig som før. De kan rolig lade Spaden blive, hvor den er, der bliver aldeles ingen Brug for den for Deres Vedkommende.“

Den unge Italiener's Ansigt blev blegt og fik et mørkt og alvorligt Udtryk. Han vendte sig til Miss Harvey og spurgte:

„Er det sandt, hvad denne Mand siger?“

„Ja, det er sandt“, stammede den unge Pige, „men han fremstiller Sagen paa en Maade, der gør den værre, end den er, synes jeg.“

„Og De tvivlede om min Værd og fortalte mig en Løgn for at prøve mig.“

„Jeg vilde kun forsikre mig om, at De virkelig var den, jeg antog Dem for“, svarede hun med tiltagende Uro.

„De nærede altsaa Mistillid til mig! De troede ikke, jeg var en Mand af Værd! De har spillet Skommedie for mig, og De har fortalt mig en Løgn! Og De har faaet den gamle Mand til at hjælpe Dem i Deres Planer. Det er nok! Jeg elsker Dem, og jeg vilde have arbejdet for Dem og gravet hele Jorden igennem for Deres Skyld, da jeg troede, at De var lige saa god og ædel, som De er smuk. Jeg vilde have priist mig lykkelig ved at ægte Dem, da jeg troede, De var fattig; men nu, da De er rig, vil jeg ikke gøre det. Jeg kan ikke gøre den Kvinde til min Husfru, der tvivler om min Værd, Miss Harvey, jeg vil nu høre Dem Lovel, og ligeledes Dem, Sir Konjul.“

Da med en italt Hovedbøjning forlod den unge Mand Kontoret, efterladende Spaden henne i Krogen.

„Lag Dem det ikke saa nær“, trøstede Konjulen. „Han mener det ikke; han har talt i et Høblisks Doeritelse.“

„Jo, han mener det, jeg er vis paa, det var hans Alvor!“ udbrød Miss Harvey i dyb Fortvivlelse. „Det er altsammen Deres Skyld!“

„Min Skyld!“ Konjulen slog forbaeret Haenderne sammen. „Hvad har jeg dog gjort andet end at indrette, hvad De bad mig om?“

„Det er netop det!“ buldede den unge Pige. „Hvis De ikke var bleven ved at paastaa, at det kun

var mine Penge, han brød sig om, var det slet ikke faldet mig ind at fortælle ham, at Firmaet var ruineret; i alt Fald tror jeg det da ikke. Hvorfor kunde De dog ikke passe Deres egne Sager og lade være med at blande Dem i, hvad der ikke angik Dem — —“

„Men min kære Pige —“

„Jeg bryder mig ikke om, hvad De siger!“ vedblev hun. „Men han har fuldkommen Ret i, at jeg har fornærmet ham dybt. Jeg vilde ønske, at jeg var saa fattig, som jeg bildte ham ind, jeg var. Det havde jeg ærlig fortjent.“

I dette Øjeblik traadte et Telegrafbud ind i Værelset; han henvendte sig til Konjulen og spurgte, om han ikke kunde være ham behjælpelig med at faa et Telegram, der maa var ankommen fra Amerika, afleveret i de rette Hænder. Konjulen saa paa den brune Konvolut og rakte den, uden at sige et Ord, til Miss Harvey, til hvem den var adresseret. Telegrafbudet forlod Værelset, og efter at Miss Harvey havde aabnet Konvolutten, læste hun følgende overraskende Efterretning:

„Twitchell fngtet. Uhyre Bedragerier. Firmaet maatte standse sine Betalinger. Kom straks hjem. Wilson.“

„Hvem er Wilson?“ spurgte Konjulen.

„Han er min første Bogholder, og hvad han meddeler, kan man stole paa, er rigtigt. Hvem skulde dog have troet det om gamle Twitchell!“

„Det gør mig overordentlig ondt“, sagde Konjulen.

„Det gør det ikke mig, ikke en Smule“, udbrød Miss Harvey. „Nu er jeg for Alvor fattig; maatte Quig ja vil tilgive mig og glemme, hvad jeg har gjort. Skynd Dem hen til ham, saa hurtigt De kan, og sig ham, at hvad jeg sagde, er bleven til Sandhed, og at han maa komme herhen til mig og hjælpe mig og sørge for mig. Det gør De nok, De, som er saa god og hjælpsom; jeg mente ikke et Ord af, hvad jeg sagde før.“

Konjulen, der var alt for godmodig til at nægte hende noget, gjorde sig rede til at forlade Kontoret; men før han gik, vendte han sig smilende til den unge Pige og sagde:

„Jeg har altsaa oplevet at se en Italiener, der ikke vilde ægte en rig, amerikansk Pige, og jeg har oplevet at se en rig, amerikansk Pige, der er glad over at have mistet sine Penge. Jeg fortaar mig ikke mere paa den Verden, vi lever i.“

En halv Times Tid efter vendte han tilbage til sit Kontor i Gølg med den unge Marki, og lidt senere kunde han bringe det unge Par sine bedste Lykønskninger og fik til Tak et Kys af den unge Dame.

„Det er nok bedst, jeg ser at finde noget bedre Arbejde til Dem, Fr. Marki end at grave Grøfter“, nikkede den gamle Mand smilende. „Naar De nu rejser, vil jeg medgive Dem et Brev til min Broder; han skal nok finde en passende Plads for Dem i vort Handelsfirma. Naar De saa har tilbragt en Tid i Chicago, vil De undre Dem over, at De nogen Sinde har kunnet holde ud at leve i denne falskeferdige, gamle By. Og De, min kære, unge Dame, haaber jeg sikkert, vil komme til at søle Dem meget lykkeligere i Chicago end som Medindhaver af Firmaet Harvey, Hustler & Twitchell i St. Louis.“

For SIKKERHED, Hurtighed og Hylgge TAG DEN GAMLE PAALIDELIGE CUNARD LINE Alle Rekorder slaæet OVER ATLANTEREN PAA 4 Dage 10 Tim. 51 Min. KORT TID TIL SKANDINAVIEN

Dobbelst Skruer, Tre Skruer og Fire Skruer Dampskibe. Styrta, Hurtigste, Elegante i Verden. LUSITANIA, MAURETANIA CARMANIA, CARONIA CAMPANIA IVERNIA, SAXONIA UNDER BIRNING FRANCONIA (Dobbelst Skruer) 18.000 Ton. THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd. 11, ABchurch Lane, LONDON, E.C. 4.

Aarsberetningen 1910 ventes færdig til 1ste Juli. Pris 10 Cents. Bestillinger modtages af Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

En Købmand siger:

En Dame kom nylig ind og sagde: „Jeg har brugt en „Perfection Oil Cook-Stove“ hele Vinteren i min Lejlighed. Nu vil jeg have en til Sommerbrug. Jeg synes disse Olie Stove er vidunderlige. Hvis Kvinder kun vidste, hvor fortrinlige de er, vilde alle have en. Jeg talte til nogle Venner om min Ovn, og de forbaeredes. De troede, der kom Lugt og Røg fra en Olie Ovn, og at den var mede som en anden Ovn. Jeg fortalte mine Erfaringer, og en efter en anden fik en; ingen af dem vilde miste sin for fem Gange dens Værdi.“

New Perfection WICK BLUE FLAME Oil Cook-stove. Den har en Kabinet Top med Hylde til at holde Tallorkener og Mad varm. For- nikklingen tilligemed Glassenes klare, blaa Farve gør Ovnen smuk og tiltrækkende. Laves med 1, 2 og 3 Brændere; de med 2 og 3 faaes med eller uden Kabinet. Overalt hos alle Hændlere; hvis Deres ikke har den, saa skriv efter beskrivelse Cirkulære til det nærmeste Agentur for Standard Oil Company. (Incorporated.)

NORD- og SYD DAKOTA FARM-LAND. Vi har for Salg udsægt Land i North og South Dakota, Skandinavernes Nydlingshjem. Landet er meget jævnt, dyb, sort Jord. Vi kan sælge dette for fra \$15 til \$20 pr. Acre paa lette Vilkkaar. Skriv straks til os paa engelsk efter Beskrivelse og Vilkkaar. DRAEGER LAND CO., ABERDEEN, S. D.

Nye Bøger. Olfert Ricard: Kristus og hans Mand. Studier over religiøst Sjæleliv i Lys af bibelske Skikkelser og Optrin. Pris \$1.10. L. C. Petersen: Hvad jeg disterede mine Konfirmander. Hovedpunkterne i den kristne Børnelærdom i korte konkrete Sætninger med anskuelige Eksempler fra Bibelen og Mennekelivet. 69 Sider. 25. Chr. Lyng: Alpernes Israel. En lille Baldensjerhistorie med 17 Illustrationer. 101 Sider. 40. Adolph Roud: Gud er Kærlighed. En Række Prædikener oversatte af R. Dalhoff. Et Ord i rette Tid om Kristendommen til — de dannede blandt dens Foragtere. 100 Sider. 30. Paul Oldenburg: Gaa til Alters. Et Ord til unge. 20 Sider. 05. F. B. Møser: Et helligt Tempel. Nogle Ord til unge Mand om Renhed. 19 Sider. 05. S. P. Hansen: „Der staar Skrevet“ — Besejning til Bibel læsning for hver Dag i Aaret 1910. Udgiwet af Kirkelig Forening for den Andre Mission i Danmark. 30 Sider. 10. Dr. Torrens Taler til Guds Rebarberere. Gøldte Verden over for Arbejdere i Guds Rige. Autoriseret Oerfættelse ved Anton Vast. 64 Sider. 20. Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.